

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/30/2021
Identifikačné číslo spisu: 1212216906
Dátum vydania rozhodnutia: 27.01.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1212216906.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: DHAP, s.r.o., so sídlom 951 08 Golianovo 461, IČO: 36 522 015, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Válah, Kišac, s. r. o., so sídlom Gogoľova 18, 852 02 Bratislava, IČO: 36 663 051, v mene ktorej koná JUDr. Ing. Tomáš Kišac, ako advokát a konateľ, proti žalovanému: VINIDI s. r. o., so sídlom Alexandrov dvor 444, 951 34 Báb, IČO: 36 693 138, zastúpenému JUDr. Zoltánom Koreňom, advokátom, so sídlom Hrnčiarska 2/A, 040 01 Košice, o zaplatenie 106.606,44 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 42Cb/204/2012, v konaní o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. novembra 2020, č. k. 4Cob/53/2020-808, takto

rozhodol:

I. Dovolacie konanie z a s t a v u j e.

II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 26. septembra 2019, č. k. 42Cb/204/2012-660, zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 106.606,44 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške:14,25 % ročne zo sumy 17.375,20 Eur od 27.10.2008 do zaplatenia; 10,5 % ročne zo sumy 6.213,20 Eur od 15.01.2009 do zaplatenia; 9 % ročne zo sumy 5.211,87 Eur od 20.06.2009 do zaplatenia; 9 % ročne zo sumy 77.806,17 Eur od 12.09.2009 do zaplatenia; a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením a štátu priznal náhradu trov konania proti žalovanému vo výške 100 %.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa návrhom na vydanie platobného rozkazu doručeným tunajšiemu súdu dňa 11.07.2012 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 106.606,53 Eur s príslušenstvom a na náhradu trov konania titulom neuhradenia faktúr za vykonané práce na základe Zmluvy o dielo č. DHAP/6/2008

(ďalej tiež ako „Zmluva o dielo“) v znení Dodatku č. 1 zo dňa 30.06.2008, Dodatku č. 2 zo dňa 30.06.2008, Dodatku č. 3 zo dňa 28.08.2008, Dodatku č. 4 zo dňa 28.08.2008, Dodatku č. 5 zo dňa 19.09.2008, Dodatku č. 6/2 zo dňa 02.04.2009 a Dodatku č. 7 zo dňa 03.07.2009 k predmetnej Zmluve o dielo.

3. Žalobca podaním zo dňa 14.04.2014 upravil petit návrhu v časti príslušenstva a žiadal zviazať žalovaného na zaplatenie istiny vo výške 106.606,44 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 14,25 % ročne zo sumy 17.375,20 Eur od 27.10.2008 do zaplatenia, vo výške 10,5 % ročne zo sumy 6.213,20 Eur od 15.01.2009 do zaplatenia, vo výške 9 % ročne zo sumy 5.211,87 Eur od 20.06.2009 do zaplatenia, vo výške 9 % ročne zo sumy 77.806,17 Eur od 12.09.2009 do zaplatenia. Uvedenú zmenu petitu súd prvej inštancie pripustil na pojednávaní dňa 24.06.2014.

4. Predmetom Zmluvy o dielo podľa čl. II. bol „Vínny závod Báb“ a cena za zhotovenie diela bola zmluvnými stranami dohodnutá na sumu vo výške 702.748,51 Eur (21.171.001,69 Sk) s DPH. Žalobca svoj návrh odôvodnil tým, že žalovaný obdržal od žalobcu faktúry, ktoré napriek výzvam žalobcu uhradil len čiastočne, pričom žalovaný z jednotlivých faktúr neuhradil: z faktúry č. 10080039 zo dňa 16.10.2008 žalovaný neuhradil sumu vo výške 17.375,26 Eur; z faktúry č. 10080049 zo dňa 31.12.2008 žalovaný neuhradil sumu vo výške 6.213,23 Eur; z faktúry č. 10090013 zo dňa 05.06.2009 žalovaný neuhradil sumu vo výške 5.211,87 Eur; z faktúry č. 10090026 zo dňa 28.08.2009 žalovaný neuhradil sumu vo výške 77.806,17 Eur. Celkovo žalovaný neuhradil žalobcovi sumu vo výške 106.606,53 Eur.

5. Na základe vykonaného dokazovania a s poukazom na príslušné zákonné ustanovenia súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný. Zo zisteného skutkového stavu mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca dielo v zmysle Zmluvy o dielo vykonal, dielo žalovanému odovzdal a žalovanému vznikla podľa ust. § 548 ods. 1 Obchodného zákonníka povinnosť zaplatiť žalobcovi cenu diela v zmysle faktúr, ktorých neuhradenie je predmetom konania.

6. V priebehu konania súd prvej inštancie zistil, že žalovaný si u žalobu uplatnil reklamáciu väd diela, a to výmeru diela prístavby archívnej pivnice a zatekanie pivničných VIP priestorov. Nakoľko sa právny zástupca žalovaného v podaní zo dňa 09.09.2016 vyjadril, že vadu výmery diela a nároky žalovaného z dôvodu uplatnenia si tejto reklamácie rieši tunajší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 22Cb/215/2010, súd prvej inštancie sa zaoberal výlučne, vadou zatekania pivnice bez toho, aby odôvodňoval vady výmery diela a následnú reklamáciu tejto vady.

7. Z predložených listinných dôkazov mal súd prvej inštancie za preukázané, že dňa 23.09.2008 bolo dokončené preberacie konanie a bol podpísaný zápis o odovzdaní a prevzatí diela Vínny závod Báb. Dňa 08.07.2009 bolo začaté preberacie konanie stavby Vínny závod Báb - prístavba pivnice, archív, degustačné priestory. V preberacom protokole bol zároveň spísaný zoznam väd a nedorobkov. Preberacie konanie nebolo ukončené, nakoľko neboli predložené požadované dokumenty. Dňa 18.08.2009 bol podpísaný zápis preberacieho konania stavby Vínny závod Báb, v ktorom boli spísané chyby a nedorobky. V závere zápisu bolo uvedené, že chyby a nedorobky odstránil žalobca, ktorý zároveň preberá aj záruku za uvedené dielo. Na zápise je pečiatka a podpis žalovaného. Následne bol dňa 19.08.2009 podpísaný preberací protokol, v ktorom bolo okrem iného uvedené, že chyby a nedorobky uvedené v zápise dňa 08.07.2009 boli odstránené do 19.08.2009 a žalovaný dielo prevzal. Z uvedeného mal súd prvej inštancie za preukázané, že dielo bolo žalovanému riadne odovzdané a spísané vady a nedorobky boli odstránené.

8. V súvislosti s faktúrou č. 10090026, ktorá sa týkala Dodatku č. 7, žalovaný argumentoval tým, že neuhradil zostatok tejto faktúry vo výške 77.806,17 Eur z dôvodu, že tento dodatok nebol žalovaným podpísaný. Súd prvej inštancie vyhodnotil túto argumentáciu ako účelovú, pretože aj keď žalovaný dodatok nepodpísal, práce v zmysle dodatku prevzal, dokonca 2x uhradil zálohu k faktúre č. 10090026 a sám konateľ žalovaného v rámci svojho prednesu v priebehu konania uviedol, že žalobca mal podľa neho vykonať 90 % prác v zmysle Dodatku č. 7. Okrem iného žalovaný akceptoval žalobcom poskytnutú zľavu na práce vo výške 7 % (dobropis - faktúru č. 2509001 a dobropis - faktúru č. 10090045). S poukazom na ust. § 407 ods. 4 Obchodného zákonníka a zohľadnením okolností daného sporu súd prvej inštancie skonštatoval platnosť právnej domnienky o uznaní celého dlhu žalovaným.

9. Ďalej žalovaný namietal žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie sumy, ktorú žalovaný zadržoval ako zádržné s odkazom na znenie dodatku č. 5 k Zmluve o dielo. Súd prvej inštancie však zo znenia dodatku č. 5 k Zmluve o dielo mal za to, že žalovaný má nárok na zádržné z konečnej faktúry a z celkovej ceny diela. Nakoľko si v tomto konaní žalobca uplatnil nárok na zaplatenie čiastkových faktúr, nie konečnej

faktúry, pri ktorej by mohol žalovanému vzniknúť nárok na zádržné, súd prvej inštancie posúdil aj túto námietku žalovaného ako nedôvodnú.

10. Dôraz súd prvej inštancie kládol na skutočnosť, že žalovaný si svojím započítacím prejavom doručeným súdu dňa 28.10.2013 uplatnil nárok na zľavu z ceny diela z dôvodu väd diela, ktoré bližšie nešpecifikoval, čím si započítal svoj nárok s nárokom žalobcu uplatneným v tomto konaní. Inými slovami, žalovaný žiadal započítať sumu vo výške 78.400,83 Eur s nárokom žalobcu ako zľavu z ceny diela. Súd prvej inštancie vyhodnotil uvedený prejav žalovaného ako uznanie nároku žalobcu čo do dôvodu aj výšky, a jeho započítanie s nárokom žalovaného vyplývajúcim z uplatnenia zľavy z ceny diela. Podľa názoru súdu prvej inštancie prejavovaná vôľa žalovaného započítať svoju pohľadávku voči pohľadávke žalobcu stačila na to, aby bol úkon akceptácie pohľadávky žalobcu vykonaný žalovaným platný, pretože z neho vyplýva vôľa a úmysel žalovaného uznať pohľadávku žalobcu, avšak túto nezaplatiť, ale spôsobiť jej zánik inak. Pokiaľ by žalovaný pohľadávku žalobcu neuznal, nebolo by čo započítať. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu v tomto konaní nie je sporný, a preto sa ďalej zaoberal iba započítacím prejavom žalovaného, t.j. či pohľadávka žalobcu zanikla z dôvodu započítania s pohľadávkou žalovaného.

11. S poukazom na ust. § 562 ods. 2 Obchodného zákonníka súd prvej inštancie považoval za rozhodujúcu námietku žalobcu, že žalovaný neoznámil žalobcovi vadu hydroizolácie/zatekania pivnice bez zbytočného odkladu po jej zistení. Súd prvej inštancie vychádzal z vyjadrení samotného žalobcu (pravdepodobne mal súd prvej inštancie na mysli „žalovaného“), podľa ktorých sa prvýkrát vada prejavila už dňa 24.06.2009 a následne v dňoch 08.12.2009 a 09.01.2010. V konaní nebolo sporné, že žalovaný prvýkrát túto vadu oznámil žalobcovi listom zo dňa 11.01.2010 (kde žalovaný uviedol, že k vytopeniu pivnice došlo dňa 08.12.2009 a dňa 09.01.2010) a následne viacerými listami vrátane listu zo dňa 15.01.2010 (v ktorom žalovaný uviedol, že došlo k opakovanému vytopeniu suterénu dažďovou vodou v dňoch 24.06.2009, 08.12.2009 a 09.01.2010). S ohľadom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaný neoznámil žalobcovi vadu bez zbytočného odkladu po tom, ako ju zistil (t.j. bez zbytočného odkladu po dni 24.06.2009, resp. 08.12.2009), a teda vzhľadom na skutočnosť, že uvedené namietal žalobca v tomto konaní, súd prvej inštancie nepriznal žalovanému nároky vyplývajúce z väd diela. Nakoľko neexistuje nárok žalovaného na zľavu z ceny diela, súd prvej inštancie skonštatoval, že nedošlo k platnému započítaniu pohľadávky žalovaného titulom zľavy z ceny diela voči pohľadávkou žalobcu uplatnenej v tomto konaní.

12. Zoznamom väd zo dňa 22.06.2010 sa súd prvej inštancie bližšie nezaoberal, nakoľko vzhľadom na nesplnenie si povinnosti oznámiť vadu zatekania včas zo strany žalovaného ako aj s ohľadom na vyššie uvedený záver o nepriznaní nároku z väd diela, dospel súd prvej inštancie k záveru, že predmetný dokument nie je relevantný pre rozhodnutie vo veci samej, resp. nie je spôsobilý zmeniť rozhodnutie vo veci samej.

13. S prihliadnutím ku skutočnosti týkajúcej sa neskorého oznámenia vady žalobcovi žalovaným, súd prvej inštancie považoval predložené znalecké posudky (znalecký posudok Ing. Miloslava Hlavského, znalecké posudky Doc. Ing. Žilinského (č. 4/2014 a č. 5/2012), znalecké posudky Doc. Ing. Petrákovéj (č.5/2013 a č. 6/2013) a znalecký posudok znaleckej organizácie Technický a skúšobný ústav stavebný, n.o.) vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci samej za nadbytočné. Nakoľko bol znalecký posudok Ing. Kinczerovej vypracovaný v súvislosti s vadou výmery, súd prvej inštancie sa ním v tomto konaní nezaoberal.

14. Vo vzťahu k znaleckému posudku znaleckej organizácie Technický a skúšobný ústav stavebný, n.o., ktorý mal podľa vyjadrení žalovaného určiť výšku škody, ktorá vznikla žalovanému v súvislosti s vadným plnením žalobcu, súd prvej inštancie uviedol, že nie je relevantný pre rozhodnutie vo veci samej. Tento záver súd prvej inštancie odôvodnil poukazom na ust. § 440 ods. 2 Obchodného zákonníka, teda že žalovanému nemožno priznať uplatnenie rovnakých nárokov (vadné plnenie), ale z iného právneho dôvodu (náhrada škody).

15. Záverom súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobcom uplatnený nárok je skutkovo i právne opodstatnený, a preto žalobe v celom rozsahu vyhovel s tým, že žalovaného zaviazal na zaplatenie dlžnej sumy spolu s príslušenstvom. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v súlade s § 255 ods. 1 C. s. p. a analogicky podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. v spojení s čl. 4 ods. 1 a 2 C. s. p. rozhodol aj o trovách konania štátu (svedočné vyplatené zo štátnych finančných prostriedkov).

16. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, v rámci napadnutého rozsudku zo dňa 26. novembra 2020, č. k. 4Cob/53/2020-808, najprv opravil záhlavie rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 26.09.2019, č. k. 42Cb/204/2012-660, tak, že namiesto: „o zaplatenie 106.606,53 Eur s príslušenstvom“ má byť: „o zaplatenie 106.606,44 Eur s príslušenstvom“. Ďalej rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 26.09.2019, č. k. 42Cb/204/2012-660, potvrdil a žalobcovi priznal proti žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

17. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd uviedol, že sa v zmysle ust. § 387 ods. 1 C. s. p. stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, pretože vo výroku vykazuje známky vecnej správnosti. V odvolaní žalovaný podľa odvolacieho súdu neargumentoval žiadnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by mali za následok zrušenie daného rozhodnutia. Odvolací súd rovnako skonštatoval, že z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom nevyplýva iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci.

18. Na podporu správnosti záverov konštatovaných súdom prvej inštancie odvolací súd uviedol v súvislosti s neuhradením faktúry č. 10090026 žalovaným v časti 77.806,17 Eur, ktorá sa týkala Dodatku č. 7, že aj keď žalovaný Dodatok č. 7 nepodpísal, práce v zmysle tohto dodatku prevzal, dvakrát uhradil zálohu k faktúre č. 10090026 a s ohľadom na okolnosti tohto prípadu a následne správanie sa žalovaného, odvolací súd vyslovil zhodne so súdom prvej inštancie platnosť právnej domnienky o uznaní celého dlhu žalovaným v zmysle § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka (súd prvej inštancie síce nesprávne uviedol § 407 ods. 4 Obchodného zákonníka, avšak správne citoval ustanovenie § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka). Dôvod poskytnutej zľavy vo výške 7 % bol podľa odvolacieho súdu vo vzťahu k meritu prejednávanej veci irelevantný. Odvolací súd sa nestotožnil ani s odvolacou argumentáciou žalovaného, podľa ktorej v čase vystavenia faktúry č. 10090026 žalovaný nemal inú možnosť, ako prinútiť žalobcu k dodržaniu záväzkov podľa Zmluvy o dielo, než prostredníctvom neuhradenia sumy 77.806,17 Eur z faktúry č. 10090026. Takéto konanie žalovaného, ako primeranú obranu pred dodávateľom, odvolací súd neposúdil, pretože údajné prerušenie či nedokončenie rokovaní vo veci rozporovaných výmer, neoprávňovali žalovaného nezaplatiť žalobcovi sumu za ním riadne vykonané práce. S poukazom na vyššie uvedené sa odvolací súd stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že táto argumentácia žalovaného je nedôvodná, pretože v tomto konaní si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie čiastkových faktúr, nie konečnej faktúry, pri ktorej by mohol žalovanému vzniknúť nárok na zádržné v zmysle čl. V bod 5.10 Dodatku č. 5 k Zmluve o dielo.

19. Ako správny vyhodnotil odvolací súd aj záver súdu prvej inštancie o tom, že prejav žalovaného doručený súdu prvej inštancie dňa 28.10.2013 predstavoval započítanie, ktorým si žalovaný uplatnil nárok na zľavu z ceny diela z dôvodu väd diela a ktorým si započítal svoj nárok s nárokom žalobcu uplatneným v tomto konaní, čím uznal nárok žalobcu čo do dôvodu aj výšky.

20. V tomto smere odvolací súd upriamil pozornosť na podanie doručené súdu prvej inštancie dňa 26.08.2013 označené ako „Protinávrh“, upresnené podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 15.10.2013, ktorým žalovaný vyčíslil cenu prác potrebných na sanáciu väd hydroizolácie v sume 78.400,83 Eur, a na náhradu tejto žiadal zaviazat' žalobcu. Následne v podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 28.10.2013 označenom ako „Upresnenie titulu protinávru“ žiadal priznať nárok uplatnený protinávrom titulom zľavy z ceny diela z dôvodu väd diela, ktoré realizoval žalobca. Právny zástupca žalovaného v tomto podaní výslovne uviedol, že nárok klienta žiada započítať s nárokom žalobcu. Rovnako na pojednávaní dňa 08.10.2015 právny zástupca žalovaného uviedol, že: „Znalec uviedol, že sa jedná o neodstrániteľnú vadu, z toho dôvodu sme následne náš protinávrh upravili s tým, že sme započítali čiastku 78.400,83 Eur so žalovanou sumou na základe znaleckého posudku doc. Ing. Zory Petrákovvej. Započítaná suma sa započítava s cenou diela, ktorej neuhradenie je predmetom tohto konania v zmysle znaleckého posudku.“ Taktiež v podaní doručenom súdu dňa 09.09.2016 právny zástupca žalovaného uviedol, že: „Protinávrom zo dňa 26.08.2013 a upresneným zo dňa 15.10.2013 som uplatnil nárok odporcu, ktorým žiadal priznať zľavu z ceny diela „Prístavby archívnej pivnice“ (ďalej len „dielo“) z dôvodu väd diela, ktoré realizoval navrhovateľ. Odporca žiadal započítať čiastku 78.400,83 Eur s nárokom navrhovateľa 106.606,53 Eur podľa jeho návrhu a faktúr č. 20080039 zo dňa 16.10.2008, 10080049 zo dňa 31.12.2008, 10090013 zo dňa 05.06.2009, 1090026 zo dňa 28.08.2009.“ Z uvedených prejavov žalovaného, resp. jeho právneho zástupcu, podľa odvolacieho súd jednoznačne vyplývala vôľa, započítať nárok žalovaného uplatnený tzv. protinávrom voči nároku žalobcu

uplatneného žalobou.

21. Tvrdenie žalovaného v odvolaní, že v protinávruhu žalovaného zo dňa 28.10.2013 išlo o gramatickú chybu, kde namiesto slova odpočítať bolo omylom uvedené slovo započítať, odvolací súd považoval za nedôvodné, pretože započítania sa žalovaný domáhal aj na pojednávaní dňa 08.10.2015, či v podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 09.09.2016. Odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie aj v tom, že týmto kompenzačným prejavom žalovaný uznal nárok žalobcu čo do dôvodu a výšky, keď z povahy veci vyplýva, že osoba uskutočňujúca započítací úkon nepopiera pohľadávku, proti ktorej započítanie smeruje. Prejavenie vôle žalovaného započítať svoju pohľadávku voči pohľadávke žalobcu bolo podľa odvolacieho súdu dostačujúce na to, aby bol úkon akceptácie pohľadávky žalobcu vykonaný žalovaným platný, pretože z neho vyplýva vôľa a úmysel žalovaného uznať pohľadávku žalobcu, avšak túto nezaplatiť, ale spôsobiť jej zánik inak. Z uvedeného dôvodu odvolací súd uzavrel, že podanie obsahujúce započítací úkon žalovaného, súd prvej inštancie posúdil správne ako prostriedok procesnej obrany, konkrétne ako hmotnoprávnu námietku v zmysle § 152 C. s. p..

22. V súvislosti so záverom súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný vadu hydroizolácie neoznámil bez zbytočného odkladu po tom, ako ju zistil, na základe čoho súd prvej inštancie s poukazom na § 562 ods. 2 Obchodného zákonníka nepriznal žalovanému nároky vyplývajúce z vád diela, sa odvolací súd v prvom rade zaoberal otázkou určenia, kedy sa vada hydroizolácie prejavila po prvýkrát. Konštatovanie súdu prvej inštancie, že sa vada prejavila prvýkrát dňa 24.06.2009, odvolací súd nevyhodnotil ako svojvoľné a poukázal pri tom na list žalovaného zo dňa 15.01.2010 označený ako „Stanovisko k Vášmu listu zo dňa 21.12.2009“ (predložený súdu ako dôkaz - č.l. 111 spisu), kde okrem iného žalovaný uviedol aj dátum 24.06.2008 ako „deň vytopenia suterénu dažďovou vodou“. Rovnako žalovaný v liste zo dňa 18.05.2010 označenom ako „Stanovisko k Vášmu poslednému listu bez uvedenia dátumu“ (č. l. 141 spisu) adresovanom žalobcovi uviedol, že u žalovaného dochádza k opakovaným vytopeniam a vlhnutiu pivnice vínneho závodu Báb dažďovou vodou v júni až decembri 2009. Na tento dátum 24.06.2009 poukázal žalovaný aj v podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 09.09.2016 označenom ako „Upresnenie protinávruhu“ (č. l. 345 spisu). Ďalšie vytopenie nastalo dňa 08.12.2009 a 09.01.2010. V konaní pred súdom prvej inštancie nebolo sporné, že žalovaný po prvýkrát túto vadu oznámil žalobcovi listom zo dňa 11.01.2010 a následne viacerými listami, vrátane listu zo dňa 15.01.2010. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu správne ustálil, že notifikácia vád nebola zo strany žalovaného uskutočnená bez zbytočného odkladu po tom, ako ju zistil (24.06.2009, resp. 08.12.2009) a keďže túto skutočnosť žalobca v konaní namietol, súd prvej inštancie postupoval a rozhodol správne, keď žalovanému nároky vyplývajúce z vád diela s poukazom na ust. § 562 Obchodného zákonníka nepriznal. Odvolací súd považoval za potrebné zdôrazniť, že aj keď s nesplnením oznamovacej povinnosti ust. § 562 ods. 2 Obchodného zákonníka síce zákon priamo nespája zánik práva objednávateľa diela na nároky z vád diela, zhotoviteľ diela však môže v súdnom konaní namietnuť nesplnenie oznamovacej povinnosti o zistenej vade, na ktorú námietku súd musí prihliadať a nemôže priznať právo z vád diela. Uvedené však nebráni zhotoviteľovi diela vady bezplatne odstrániť, na základe svojho dobrovoľného rozhodnutia.

23. Na doplnenie odvolací súd uviedol, že aj keby súd prvej inštancie pripustil tvrdenie žalovaného, že sa vada po prvýkrát prejavila až dňa 08.12.2009, i v takom prípade by platilo, že žalovaný túto vadu neoznámil žalobcovi bez zbytočného odkladu po tom, ako ju zistil, pretože ju oznámil až listom zo dňa 11.01.2010, t. j. po 34 dňoch odo dňa prejavenia vady hydroizolácie. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku žalovaného, že žalovaný dodržal lehotu „bez zbytočného odkladu“, pretože v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe a s poukazom na okolnosti prejednávaneho prípadu nemožno dobu 34 dní považovať za dodržanie danej lehoty. Napriek tomu, že neexistuje legálna definícia pojmu „bez zbytočného odkladu“, odvolací súd zdôraznil, že sa tento pojem v ustálenej právnej praxi vykladá podľa objektívnych možností splnenia stanovenej povinnosti, t.j. čo najrýchlejšie, vo väzbe na konkrétne okolnosti prípadu. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.08.2018, sp. zn. 2Cdo/150/2017, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.06.2012, sp. zn. 5Tdo/32/2012 a rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.04.2008, sp. zn. 4Obdo/32/2007.

24. V závere odvolací súd zhrnul, že pokiaľ žalovaný vadu hydroizolácie, ktorá sa prejavila dňa 08.12.2009, oznámil žalobcovi až listom zo dňa 11.01.2010, svoju notifikačnú povinnosť si nesplnil bez zbytočného odkladu, a preto súd prvej inštancie správne žalovanému nároky vyplývajúce z vád diela s poukazom na § 562 Obchodného zákonníka nepriznal. K rozhodnutiam, na ktoré v odvolaní poukazoval

žalovaný, odvolací súd uviedol, že tieto sa zaoberajú výkladom pojmu „bez zbytočného odkladu“, avšak žiadne z nich uvedený právny názor súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nevyvracia a argumentáciu žalovaného nepodporuje.

25. V rámci odvolacieho konania žalovaný za účelom preukázania včasnosti reklamovania vady zatekania zo dňa 08.12.2009 predložil nový dôkaz, konkrétne e-mail zástupcu žalovaného F. C. zo dňa 08.12.2009. Uvedený dôkaz podľa názoru odvolacieho súdu mohol žalovaný predložiť už v konaní pred súdom prvej inštancie, ale neurobil tak. Nové dôkazy predložené v odvolacom konaní, ktorými žalovaný vytýkal nedostatky rozsudku zo dňa 29.09.2016, č. k. 42Cb/204/2012-427, považoval odvolací súd za irelevantné, pretože uvedený rozsudok nie je predmetom prieskumu v tomto odvolacom konaní. Ani chyba v písaní v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie ohľadom dátumu, kedy bolo dokončené preberacie konanie a bol podpísaný zápis o odovzdaní a prevzatí diela Víny závod Báb dátum 23.09.2009, namiesto dátumu 23.09.2008, neoprávňovalo podľa odvolacieho súdu žalovaného na predloženie nových dôkazov v odvolacom konaní, ktoré mohol predložiť už v konaní pred súdom prvej inštancie vedenom od roku 2012. Nakoľko sa v danom prípade nejednalo o novoty v odvolacom konaní, ktoré by boli prípustné v zmysle § 366 C. s. p., preto na ne odvolací súd neprihliadal. Odvolací súd na doplnenie skonštatoval, že žalovaným predložené dôkazy v odvolacom konaní aj tak neboli spôsobilé spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku.

26. Námietku žalovaného, v zmysle ktorej súd prvej inštancie neprihliadol na Zoznam vád zo dňa 22.06.2010, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú, nakoľko súd prvej inštancie v bode 44. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vysvetlil, z akých dôvodov sa bližšie nezaoberal uvedeným listinným dôkazom (predmetný dokument nie je relevantný pre rozhodnutie vo veci samej, resp. nie je spôsobilý zmeniť rozhodnutie vo veci samej). Rovnako odvolací súd upriamil pozornosť na body 45. a 46. odôvodnenia napadnutého rozsudku, kde súd prvej inštancie vysvetlil, z akých dôvodov sa nezaoberal znaleckými posudkami, ktoré v konaní predložil žalovaný. Odvolací súd vyjadril súhlas s názorom súdu prvej inštancie, že tieto znalecké posudky boli v danom prípade nadbytočné.

27. Vo vzťahu k námietke žalovaného, ktorý napadnutý rozsudok považoval za rozporný aj z dôvodu, že súd sa nevysporiadal s nepravdivou svedeckou výpoveďou konateľa žalobcu M. W., ktorý tvrdil, že pivnicu realizovali subdodávateľsky prostredníctvom pána D., čo je v rozpore so svedeckou výpoveďou M. C., odvolací súd zdôraznil, že úlohou súdu nie je reagovať na každé marginálne tvrdenie, resp. nezrovnalosť vo svedeckých výpovediach, ale vysporiadať sa so skutočnosťami, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie vo veci. Uvedený rozpor vo svedeckých výpovediach bol vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci samej irelevantný, preto sa ním súd prvej inštancie nemal dôvod zaoberať. Uvedenú námietku žalovaného preto odvolací súd považoval rovnako za nedôvodnú.

28. Odvolací súd bol toho názoru, že pri vyhotovovaní napadnutého rozhodnutia došlo k chybe v písaní, keď súd prvej inštancie v záhlaví napadnutého rozsudku nesprávne uviedol výšku žalovanej istiny vo výške „106.606,53 eur“, keď správne mal uviesť istinu vo výške „106.606,44 eur“ s ohľadom na zmenu petitu, ktorú pripustil na pojednávaní dňa 24.06.2014. Odvolací súd v zmysle ust. § 224 C. s. p. opravil záhlavie rozsudku súdu prvej inštancie. S prihliadnutím na uvedené bol podľa odvolacieho súdu výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie týkajúci sa trov konania správny.

29. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ust. § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

30. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť podľa obsahu odôvodnil ust. § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo, ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nesprávnosť procesného postupu dovolateľ videl v tom, že odvolací súd ani súd prvej inštancie sa neriadili právnym záverom krajského súdu vysloveným v uznesení zo dňa 25.01.2018, sp. zn. 4Cob/27/2017, čím porušili princíp právnej istoty a poškodili dovolateľa na jeho procesných právach. Okrem uvedeného považuje dovolateľ za nesprávne, keď odvolací súd nevytkol súdu prvej inštancie vecne nesprávne vedenie dvoch súbežných konaní. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu dovolateľ namietal, že sa odvolací súd v napadnutom rozsudku nevysporiadal, resp. nedal odpoveď na zásadné otázky, ktoré boli podstatné pre rozhodnutie vo veci samej, v dôsledku čoho napadnutý rozsudok odvolacieho súdu trpí vadou nepreskúmateľnosti a

nezrozumiteľnosti. V závere dovolateľ navrhol dovolaciemu súdu napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Samostatným návrhom sa dovolateľ domáhal odkladu vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

31. K dovolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca s tým, že žalovaným namietaná procesná vada podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. spôsobujúca zmätočnosť nemôže spočívať v tom, že sa konajúci súd nestotožnil s názorom žalovaného alebo, že predkladané dôkazy vyhodnotil iným spôsobom ako predpokladal žalovaný, resp. dôkazy predložené žalovaným nevykonal. Žalobca považuje dovolanie žalovaného za nedôvodné, a preto navrhol jeho zamietnutie v zmysle ust. § 448 C. s. p.

32. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril dovolateľ. Z predmetného vyjadrenia je zrejmé, že sa s tvrdeniami žalobcu nestotožnil a v plnom rozsahu trvá na svojej argumentácii obsiahnutej v dovolaní ako aj v návrhu na odklad vykonateľnosti.

33. V podaní zo dňa 27.09.2021 doručenom dovolaciemu súdu dňa 30.09.2021 žalovaný doplnil svoju argumentáciu uvedenú v rámci návrhu na odklad vykonateľnosti, a to predovšetkým s poukazom na exekučné konanie vedené proti žalovanému súdnym exekútorom, Mgr. Stanislavom Polákom, so sídlom Moyzesova 5, 949 01 Nitra, pod číslom konania EX 247, EX 246/21.

34. Podaním zo dňa 07.12.2021, doručeným dovolaciemu súdu dňa 08.12.2021, dovolateľ podané dovolanie spolu s návrhom na odklad vykonateľnosti vzal späť v celom rozsahu a navrhol, aby súd konanie zastavil.

35. Podľa § 446 C. s. p., ak dovolateľ vezme dovolanie späť, dovolací súd dovolacie konanie zastaví.

36. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.), so zreteľom na späťvzatie dovolania proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. novembra 2020, č. k. 4Cob/53/2020-808, a to v celom rozsahu, dovolacie konanie podľa § 446 C. s. p. zastavil.

37. Späťvzatím dovolania žalovaným z procesného hľadiska tento zaviniť, že dovolacie konanie muselo byť zastavené, v dôsledku čoho žalobcovi vznikol voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 256 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 453 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.).

38. O vrátení súdneho poplatku rozhodne súd prvej inštancie podľa § 11 ods. 3 a § 12 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov.

39. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok